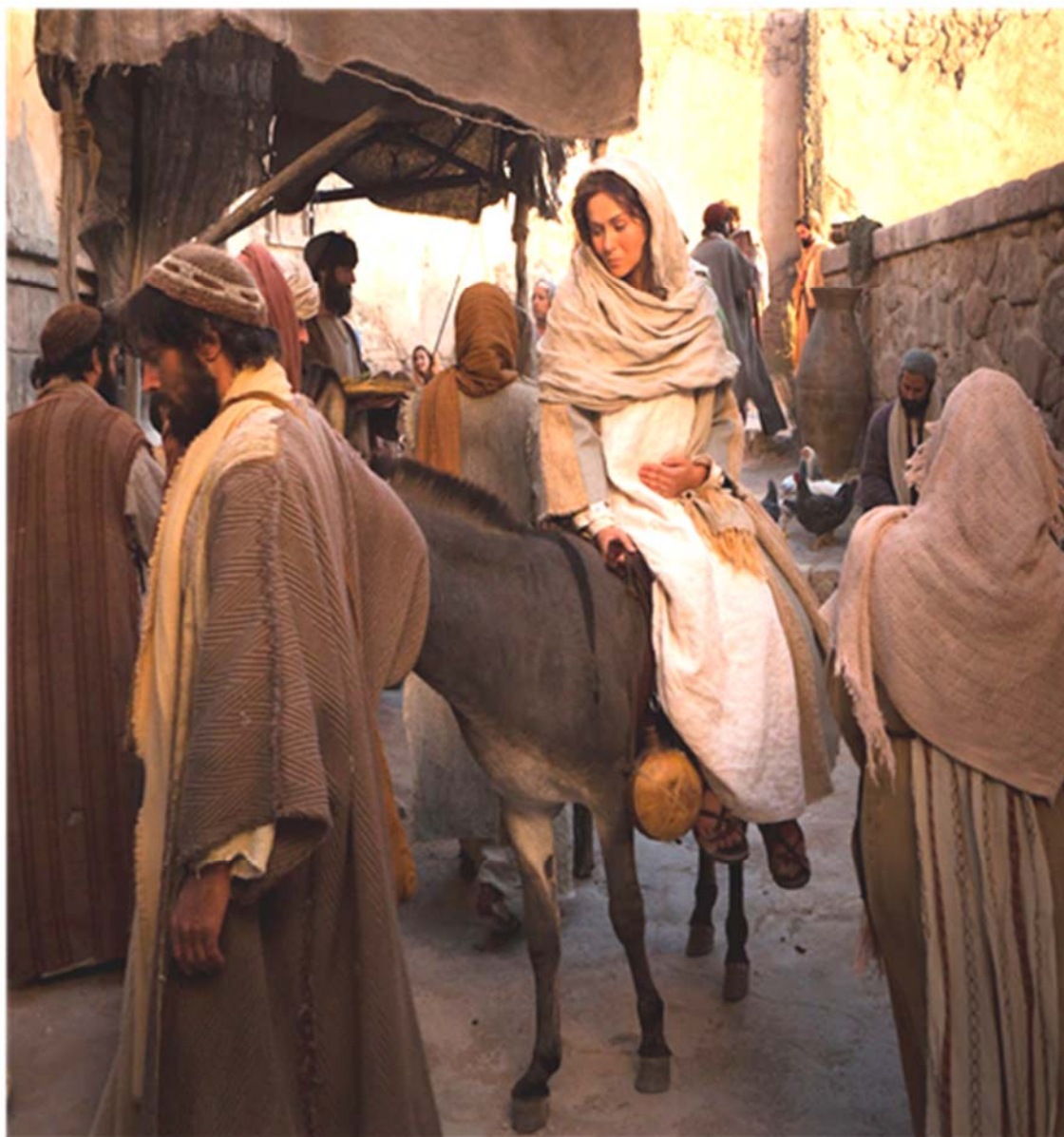

GENESIS MISSION a r o u n d t h e w o r l d

“Totuși, întunericul nu va împărăți veșnic pe pământul în care acum este necaz.” “ Poporul care umbla în întuneric, vede o mare lumină; peste cei ce locuiau în țara umbrei morții răsare o lumină.” Isaia 9:1,2

“Căci un Copil ni s-a născut , un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pe umerii Lui; Îl vor numi: Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii. “

Isaia 9:6

Decembrie 2015

Dragi parteneri ai misiunii Genesis,

Sărbătoarea Crăciunului este momentul cel mai potrivit când să ne adresăm dumneavoastră mulțumindu-vă pentru dragostea arătată lucrării lui Dumnezeu desfășurată prin Misiunea Genesis.

Suntem bucuroși că ați luat parte la toate proiectele misiunii și împreună putem mulțumi lui Dumnezeu pentru succesele avute.

- Am ajutat la răspândirea Evangheliei în următoarele țări: România, Egipt, Bulgaria, Bangladesh, Kazakistan, Uganda, India, Mozambic, Madagascar, Kenia, Filipine, Macedonia, Peru, Nicaragua, Namibia, Israel, Grecia, Republica Moldova, etc.

- Am acoperit o parte din nevoile orfelinatelor din: România, Republica Moldova, India, Kenia, Madagascar, Nicaragua, Mozambic,

- Deasemenea fraților leproși din India și Madagascar li s-au acoperit mare parte din nevoi

- Am ajutat o parte din studenții Institutului Penticostal din București

- Cu ajutorul lui Dumnezeu anul acesta am putut construi o nouă biserică în Madagascar.

La încheierea acestui an, vă mulțumim plini de recunoștință și Dumnezeu să vă binecuvinteze. Cuvântul cel mai potrivit de binecuvântare din partea Misiunii pentru dumneavoastră toți este Ps. 115:15

Vă dorim să aveți parte de:
"UN AN NOU FERICIT" plin de
binecuvântările lui Dumnezeu!

Misiunea Genesis vă urează: „Sărbători fericite!”

2
0
1
5

2
0
1
6

Cuprins

Florin T. Cîmpean

Duminica misiunii

Crăciunul și Misiunea

Isus Hristos— model de slujire

Crăciunul copiilor

Crăciunul printre cei oproșiți

Nu te teme

“Fear not”

Cuvinte necesare la debutul unei lucrări imposibile

Botez și urări de Crăciun

Greetings from Dr. Tony Lane and Dr. Tim Hill

Urări de Sărbători

BORDUL REDACȚIEI

Editor General - Pastor Florin T. Cîmpean

Editor Șef - Rev. Ilie U. Tomuța

Redactori:

Daria Ardelean

Mariana Tomuța

Otilia Berzava

Tehnoredactor—Ilie U. Tomuța

Adresa Misiunii:

Genesis Romanian Mission

1713 W. Sunnyside Chicago, IL 60640

Website: misiuneagenesis.org

La acest număr al revistei au contribuit:

Bishop Florin T. Cîmpean

Rev. Ilie U. Tomuța

Dr. Nelu Brie

Dr. Tim Hill

Dr. Tony Lane

Dr. John Berzava

Rev. Ayuntsetseg Ariunbold

Rev. Marcel Saitis

Ioana Saitis

Ina Hrișcă

Ramona Cioban

Corina Dedu

Pastor Valentin Dedu

Elena Arete

Rev. Hariagus Rimba

Adina Sas

Rodica Cacuci

Un Izvor de Pace într-o baltă de violență

Bishop Florin T. Cîmpean

De când am trecut de 40 de ani călătoresc parcă mai des în nostalgicul univers al copilăriei mele. În acel univers, sărbătoarea Crăciunului a reprezentat întotdeauna un sezon în care ninge cu pace. Crăciunul reprezenta sezonul păcii - acea oprire în timp, acel popas infinit în geana timpului, în memoria milenară a pruncului născut într-o iesle, înconjurat de animale pașnice și de păstorii tăcuți și mirați de liniștea care le-a umplut sufletul când au văzut surâsul acestui copil.

Crăciunul aducea o pace colectivă, o pace interioară, pace și armonie chiar și în elementele naturale. Flăcările fâlfăiau în vatră într-un dans irenic, iar fulgi cădeau pașnic pe fața mea de copil ca o sărutare de înger. Această pace pastorală era întreruptă din când în când de colinzile cântate doinind, și sfâșiată sporadic de țipetele unor porci jertfiți religios pe altarul tradițiilor românești. Omățul pur, fumul din hornuri, colinzile line și oamenii liniștiți inspirau acel sentiment al unei păci primordiale într-o noapte preasfințită a destinului divin.

Nu așteptam pe Moș Crăciun și nu vroiam să auzim de Moș Gerilă dar îl aveam pe "Moșul", care mi-a deschis Scriptura unde am văzut mirabil surprins că acel copil despre care cântam, era destinat să fie Domn al păcii (Isaia 9:6) și că venirea lui în universul nostru strâmt va aduce primul dar: "pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui" (Luca 2:14).

În această călătorie prin tunelul nostalgiei nu rămân mult. Mi-a sunat telefonul. E cineva pe WhatsApp. De la Facebook am primit o notificare - cui va îi place poza mea. Pasărea Twitter vrea să cânte și ea un hit de 140 de cuvinte rostite în stil rap despre candidații la președenție. Copiii mi-au trimis un Snapchat și cineva a mai postat o poză ne-ortodoxă pe Instagram. M-am întors rapid în universul meu sofisticat, avansat tehnologic și complet conectat prin mass media și media socială. Mă întorc rapid în societatea avansată și progresistă a secolului 21. O societate informată, educată, tehnologizată, tolerantă, post modernă, secularizată și umanizată. M-a apucat teama și stresul. Deși avem pomi de Crăciun și decorații sclipitoare și prunci de plastic și colinzi care sună artificial și mâncăruri modificate genetic și inclusivitate totală și aparate sofisticate și căști pe urechi, ne lipsește ceva. Am pierdut PACEA. Deși se semnează constant tratate de dezarmare și acorduri de verificare nucleară cu Iranul, iar la Paris mai marii lumii semnează protocolul de prevenire a încălzirii globale, am înghețat! Nu avem pace! Trăim într-o lume post-edenică în care ruralul cioban Abel este omorât cu sânge rece de civilizatul Cain. Trăim în universul lui Cain - universul violenței. În Afganistan și Irak diferite fracțiuni musulmane se omoară între ei și ambele îiucid pe creștini. În Siria, ISIS face de răs armatele avansate ale Europei, Americii și Rusiei. Pe frații mei creștini acolo nu-i apără nimeni, dar în timp ce călăii sunt neliniștiți și agitați martirii creștini mor cu pace în suflet. Sute de mii de refugiați invadează Europa. Cică, femeii și copii, dar când ajung în Europa se metamorfozează, parcă sunt mai mulți vlăjgani. În trecut, pe stadioanele Europei veneau "huligani", dar acum zgomotul lor este acoperit de vuietul armelor automate și a cămă-

șilor bombă. Zgomotul vulcanic al fanilor de rock este acoperit de focul armelor care-i seceră fără milă pe cei fără nici o apărare. Europa s-a unit să creeze un climat de pace continentală. Prin pârguri guvernamentale, prin inginerii sociale. Statul le rezolvă pe toate. Slava Statului! Drepturile individului sunt suprimate în favoarea statului. El, statul, crede că este mai părinte decât adevărații părinți. Îi hrănește mai bine, îi educă mai bine cu educația Marxistă, îi spală mai bine (la creier) și ca atare, are dreptul să-ți confiscă copiii cum s-a întâmplat în Norvegia cu familia Bodnariu. Ce au în schimb este violență, în interior și în exterior. Unde-i însă Pacea?

În timp ce stau pașnic și scriu am mai primit o notificare. În orașul meu faimos și frumos a mai fost înpușcat mortal un tânăr. De către alt tânăr! Deja sute și-au pierdut viața anul acesta. În trecut America era pașnică înăuntru și războinică în afară. Acum e vice-versa, nu se mai teme nimeni de noi, iar înăuntru e violență, spaimă, neliniște. Nu poți fi sigur la o festivitate de Crăciun, numită corect politic 'petrecere de iarnă' în San Bernardino - oameni morți și răniți sunt podoabele Crăciunului. Spiritul lui Irod este în floare. El i-a omorât pe copii după ce s-au născut, America progresistă îi omoară înainte să se nască. Nu mai este nici un loc sigur: nici la guvern, nici la școală, nici la Mall, nici pe stradă și nici la biserică. Teroarea infiltrează psihicul colectiv astfel încât un simplu email amenințător închide 1000 de școli în Los Angeles. Oamenii trăiesc în această stare de agitație, de nesiguranță, de spaimă și dacă nu-i apără nimeni, dacă poliția nu mai are curajul să-și îndeplinească rolul, oamenii o să se apere singuri, așa se explică faptul că în vinerea neagră a fost ziua în care s-au vândut cele mai multe arme. Devenim mai vigilenți, dar și mai neliniștiți. Dar unde-i Pacea?

Lumea are nevoie de pace, o nestemată care este din ce în ce mai rară. America și Europa au nevoie de pace. Neo-paganismul și ateismul filozofic sau practic care domină acum lumea vestică nu o să producă pace, dimpotrivă o să conducă la violență și teroare. Pe măsură ce lumea vestică își aruncă valorile biblice la groapa de gunoi a istoriei, societatea va experimenta convulsii și mai acute și mai multă violență. Exită un singur drum înapoi - Calea Păcii. De aceea, lumea trebuie să călătorească, să se întoarcă la cel care poate aduce pace. Un copilăș născut într-o iesle în pacea unei nopți preasfințite. Un copilăș care este Domn al Păcii, despre care Scriptura spune că "El este pacea noastră, care din doi a făcut unul" (Efeseni 2:14). El este singurul care are autoritatea să spună: "Vă las pacea, vă dau pacea Mea" (Ioan 14:27). Numele lui este ISUS. E vremea ca lumea creștină să nu mai trăiască sub teroarea lui ISIS, ci sub domnia pașnică a lui ISUS. În acest sezon al Crăciunului putem regăsi pacea. Cineva trebuie să decidă: "Astăzi vin și-mi plec genunchii, înaintea ieslei Tale, Copilaș din altă lume, Obosit de frig și cale. Nu am smirnă ca și magii, Nici tămâie și nici aur, Lacrimile pocăinței, Îmi sunt singurul tezaur". Rezultatul va fi pe măsură "pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Isus Christos" (Filipeni 4:7).

DUMINICA MISIUNII

Totul începe cu "A fost odată..."

În tumultul preocupărilor zilnice, nu de puține ori, ni se întâmplă să uităm de evenimentele ce au avut loc în viața noastră personală, a familiei, sau de ce nu, chiar a bisericii. Uităm când a avut loc evenimentul sau cum a început. Dacă evenimentul a fost așa de important pentru noi în acea vreme, de ce totuși uităm? Răspunsul este simplu. Nu am pus piatra de hotar, piatra de aducere aminte.

Mulțumim însă lui Dumnezeu că uneori tot memoria este cea care ne ajută să ne aducem aminte, că... am uitat ceva, ce trebuia să ținem minte.

Fiecare biserică își are amintirile ei pe care vrea să le păstreze

sau unele ce ar vrea să le uite. Vorbind despre biserica Pentecostală Philadelphia din Chicago, sunt lucruri care merită și de care vreau să imi aduc aminte toată viața. Sunt multe și au rămas valoroase de-a lungul timpului. Cu scurgerea anilor, au atras după ele mari binecuvântări pentru cei din biserică, și pentru cei din afara bisericii.

Am ajuns prin harul lui Dumnezeu în această biserică în vara anului 1983, rămânând loial până în momentul de față. Sunt încă aici, nu pentru că această biserică nu a avut perioadele ei de încercări, ci pentru că așa am fost educat, să o iubesc ca trup al lui Hristos. Sunt conștient că fiecare biserică are problemele ei cu care se luptă. (cont. pagina 5)

citesc Scriptura cu ochii deschiși, și mintea luminată, oameni sensibili la vocea Duhului Sfânt. Anii au trecut și biserica Philadelphia nu numai că a ajuns o biserică misionară, ci a atras și alte biserici în câmpul misiunii. Ca și biserică, am înțeles că ceva rămâne valoros întotdeauna: "Câștigarea unui suflet pentru Hristos poate avea beneficii uimitoare pentru Împărăția lui Dumnezeu".

O simplă privire în Scriptură ne poate dezvălui ce înseamnă să fii sensibil la ceea ce Dumnezeu îți spune. **Ucenicul Andrei l-a câștigat pe Petru pentru Hristos, iar Petru a câștigat prin predicare într-o singură zi 3000 de suflete.**

Istoria însăși este plină de asemenea remarci ale oamenilor devotați lucrării de câștigare de suflete.

Mr. Edward D. Kimball, învățător la Școala Duminicală, a contribuit la convertirea Lui Moody, iar el a zguduit prin mesajele lui ,două continente pentru Hristos. Evanghelistul Vance Havner, în una din predicile lui rostite la Moody Bible Institute, a declarat cu convingerea și autoritatea de om al lui Dumnezeu că: "Evanghelizarea este pentru creștinătate ca venele pentru un trup. Poți "țăia" creștinătatea oriunde și va "curge" evanghelizarea. Marele adevăr este că, dacă creștinii ar fi ocupați cu ceea ce trebuie să facă, nu ar mai avea timp de ceea ce nu trebuie. Dumnezeu a pus la dispoziția bisericii de azi radioul, internetul, televiziunea, dar problema este că multor biserici le lipsește nu televiziunea ci viziunea, un vis pe care să-l creadă din toată inima, pe care să-l urmeze în câștigarea de alte suflete. (continuare pagina 6)

Într-o discuție avută cu un "creștin" l-am întrebat: "Ce satisfacție ai să tot umbli când într-o biserică, când în alta? Răspunsul lui a fost din Scriptură: "Și Domnul Isus umbla din loc în loc..." L-am oprit spunându-i: "Este adevărat, dar Biblia mea spune că El mergea din loc în loc făcând bine oamenilor." "Tu cui faci bine?" Ajuns în această biserică din lumea "liberă", am auzit ceva care suna foarte frumos: ***"Noi trebuie să fim o biserică misionară, o biserică care să trimită misionari sau noi înșine să fim misionari."*** Mi-a fost suficient să înțeleg că biserica are la cârma ei lideri care

(continuare din pagina 5)

Biserica Philadelphia și-a înțeles chemarea, susținând misionari și lucrări de răspândire a Evangheliei în toată lumea.

Duminică, 29 noiembrie 2015, am dorit din nou să punem o piatră de hotar pentru ceea ce Dumnezeu ne-a încredințat:

- Misionari plecați în România, Israel, Mongolia, Madagascar, India, Peru, Namibia, Afganistan, Grecia, Etiopia, Kenia, Filipine, Kosovo, Turcia, Macedonia, Uganda, Albania, Nepal, Egipt, Bangladesh, Bulgaria, Kazakistan, Uganda.
- Sponsorizarea de studenți ai Institutului Penticostal din București,
- Sponsorizarea de studenți ai Școlii de Misiune din Constanța
- Construcții de biserici în: România, India, Mozambic, Madagascar, Peru
- Sponsorizarea de orfelinate în: România, Republica Moldova, Filipine, Kenia, Mozambic, Madagascar, Nicaragua
- Sponsorizarea a două leprozerii din: India și Madagascar

Programul acestei sărbători a decurs în felul următor:

- Deschiderea serviciului divin – Bishop Florin T. Cîmpean
- Laudă și închinare: Familia Zaretsky – cântec în limba ebraică și engleză
- Prezentarea Misiunii – Rev. Ilie U. Tomuța
- Mesaj: Rev. Jeremiah Zaretsky –Director al Misiunii Jews for Jesus
- Mesaj: Pastor Szasz – Kitchener, Canada
- Mesaj : Pastor Iulian Costea–Biserica Golgota, Chicago

Rev. Ilie U. Tomuta

„Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi”

Luca 5:31

LEPROZERIA MANGARANO este unul din locurile în care acest verset al Domnului Isus Hristos se potrivește perfect și are aplicație atât la nivel spiritual – „iertarea păcatelor”, cât și la nivel fizic „vindecarea bolilor”.

O comunitate malgașă retrasă și mai specială, constituită din aproximativ 50 de persoane, incluzând copii atinși de lepră, în diferite părți ale corpului, dar și sănătoși. Sunt unii sănătoși căsătoriti cu unii dintre leproși, conviețuind împreună, ducându-și binele și răul până când Dumnezeu le dă zile. Sunt puțin cam izolați din punct de vedere geografic, marginalizați din punct de vedere social, dar sunt oameni demni. I-am vizitat de cel puțin 5-6 ori în ultimele luni, dar niciodată nu am văzut la ei un spirit de cerșetor, o atitudine de genul: „Aveți milă de noi! Nu ne abandonați! Vai de noi!” Ideea lor permanentă a fost că Dumnezeu se va îngriji de ei dacă le-a permis o astfel de situație în viață. Poate din cauza asta suntem întotdeauna generoși cu ei, pentru că nu cer. Majoritatea malgașilor aproape că se agață de noi, cerându-ne să facem ceva pentru ei, oricât de mic ar fi acel gest. O bomboană, un biscuit, niște bani de buzunar, un kilogram de orez – totdeauna vor aștepta să facem ceva pentru ei. Dar acești oameni năpraznic loviți de soartă sunt diferiți. Sunt în general mulțumitori pentru ce au și recunoscători pentru ce le-am dus. Este drept că nu le-am dus puține lucruri, ci am făcut în general un efort destul de consistent. Saci de orez pregătiți de fiecare dată, plapume pentru familii, saci cu îmbrăcăminte și cu încălțăminte, medicamente diferite și speciale pentru ei, au fost întotdeauna împărțite cu pace, fără certuri și discuții între familiile comunității. Micile căsuțe în care stau, majoritatea netencuite în interior, sunt prilej de mulțumire, nu de cârteli și amărăciune. Mergem în acest loc de fiecare dată cu bucurie și recunoștință. Suntem bucuroși să îi întâlnim, să împărtășim Cuvântul Vieții cu ei, să îl onorăm pe Dumnezeu, să îl laudăm pe Hristos împreună în cântări, rugăciuni și îndemnuri.

În mica și vechea capelă construită de Biserica luterană, cântecele lor sunt imnuri îngerești. Lipsurile degetelor de la mâini și picioare – din cauza leprei, contorsionările diferitelor oase sau părți ale corpului, lipsurile vederii sau alte defecte vizibile – sunt compensate cu voci venite de pe altă lume, voci frumoase, cristaline, pline de emoție, voci pline de recunoștință și mulțumire, dăltuite în suferință și singurătate. Ne uităm la chipurile lor în timp ce cântă și suntem uimiți. Chipuri ce seamănă cu pământul din care sunt luate, brăzdate de suferință, de riduri adânci, de

lipsuri și nevoi. Și totuși, în timp ce se roagă îi vedem cum pun inimă, cum își înalță inimile spre Dumnezeu, nu cu rugăciuni formale, ci ca într-o relație. Noi suntem sănătoși, dar inimile nu ne sunt așa de înflăcărare. Suntem fără handicapuri, dar nu atât de plini de energia inimii venită din intimitate cu Dumnezeu. Purtătorul de cuvânt al comunității este un om bătrân și orb din cauza leprei. Bătrânul Rakotomamonjy (Rakoto cel Salvat) se ridică, în scorajita lui bătă de lemn, de fiecare dată, și ne mulțumește că i-am vizitat, le mulțumește Bisericii românești care îi iubește și ne asigură că se vor ruga pentru noi.

Se apropie sărbătoarea Nașterii Domnului și ne-am înțeles cu ei să o serbăm împreună, într-una dintre zile. Ne pregătim să îi vizităm și pregătim pachete pentru ei. Ne rugăm în timp ce le pregătim. Ne rugăm pentru fiecare dintre ei, pentru ca viața să le fie mai bună. Dar suntem siguri că ei au descoperit ceva bun în toată situația lor. Adevărata mulțumire vine din interior, din inimă, iar acel loc poate fi modelat doar de două ființe spirituale: Duhul Sfânt, care aduce pace, împlinire și recunoștință sau diavolul, care aduce nemulțumire, ură, gelozie. Interiorul modelează exteriorul, viața de zi cu zi. Din interior vine speranța sau o viață plină de amărăciune. O lecție bună pe care Dumnezeu ne-o oferă din partea unor oameni care suferă.

Vă suntem tare recunoscători dumneavoastră, frați și surori din SUA, prieteni dragi și familii minunate, care v-ați implicat în anul 2015 alături de noi în Madagascar. Inimile dumneavoastră au fost sensibile la vocea lui Dumnezeu și la nevoile oamenilor de aici, iar efortul dumneavoastră manifestat în rugăciuni, încurajări sau daruri generoase a fost excepțional. Dumnezeu să vă răsplătească din abundență în cer și pe pământ!

Vă dorim sărbători fericite și un An Nou “2016” plin de Har, Lumină și Pace în familiile dumneavoastră și în toate planurile pe care vi le-ați propus pentru noul an!

Cu aleasă prețuire și dragoste,

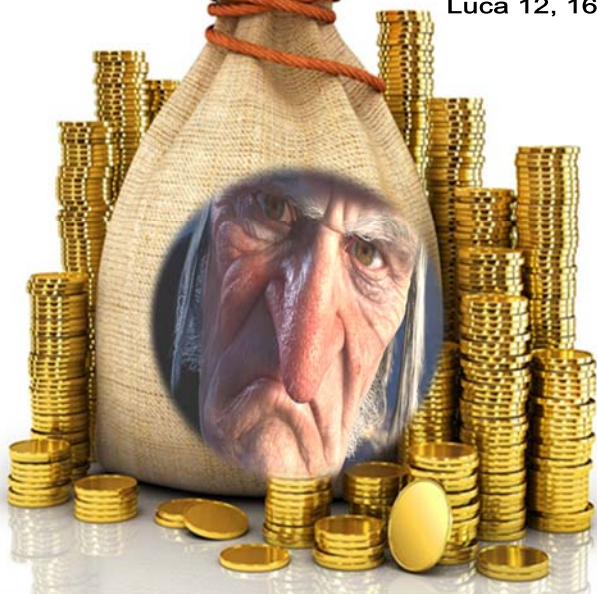
Marcel Șaitiș – misionar în Madagascar

PLANURILE

BOGATULUI NEBUN

Luca 12, 16-21

La fiecare sfârșit de an obișnuim să ne facem bilanțul pentru anul care a trecut și privim înspre ceea ce mijeste, planificând și sperând. Dumnezeu ne-a înzestrat cu capacitatea de a planifica. Această capacitate reflectă chipul lui Dumnezeu în noi, oamenii. Fiecare planifică în legătură cu familia, școala, activitatea profesională, eventuale călătorii, afaceri personale și, poate ... Viața spirituală. Planurile noastre le facem după chipul și asemănarea noastră. Ceea ce planificăm ne definește ca persoane. Identitatea noastră launtrică este scoasă la lumină de planurile pe care le stabilim. Planurile noastre vor spune despre noi dacă suntem oameni înțelepți sau nu.

În Luca 12:16-21 este consemnată pilda Domnului Isus despre omul bogat a cărui țarină a dat o recoltă bogată. În vremea lui Isus, Galileea era fertilă pe toată întinderea ei. Anul a fost bun. După măsurătorile umane, gospodarul nostru era un om de succes; moșia lui, bine lucrată, dăduse o recoltă foarte bogată. Moșierul avea grânare mari. Anul fusese atât de bun încât recolta nu putea fi depozitată în marile hambare vechi. Frământat, moșierul a decis extinderea „afacerii” prin demolarea marilor depozite și înlocuirea lor cu altele și „mai mari”, depozite care să cuprindă și să conserve „toate rodirile și bunătățile mele”. În ciuda calificativelor umane, binemeritate de altfel, surprinde calificativul dat de Isus: Nebunule! De ce l-a numit Isus nebun? După Scriptură, nebunia nu este boală psihică știută de noi, ci ateismul, necredința și lipsa

8 de minte duhovnicescă – „nebulul zice în inima lui

<<nu este Dumnezeu>>”. Omul a făcut planuri pentru anii care vor veni. Ce e rău în a face planuri? La prima vedere, planurile moșierului sunt justificabile. Atunci de ce a fost numit om „nebul”?

Nebun – pentru că nu s-a gândit la Dumnezeu

Rodul mult a fost darul lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu face să răsară rodul (Matei 5,45). Nebunul a primit bucuros „cadoul”, dar a întors, cu dispreț, spatele la Dăruitor. Nici o clipă nu i-a trecut prin minte că dacă există roade bogate atunci există Cineva care face să rodească. În monologul său nătâng, nu face nici cea mai mică aluzie la Dumnezeu. Vorbește singur, se bucură singur, planifică singur. Se închide nebunește în cercul strâmt al egoismului nătâng și de acolo se întreabă ateic: „Ce voi face?” Nebunie mai mare nici că se putea! Un asemenea om e mai mult decât nebun, Domnul Isus a fost foarte politicos când l-a numit doar „nebul”.

E adevărat că omul dă dovadă de administrare lucidă. Afacerea lui nu trebuie să stagneze, ea trebuie să crească. Maier are dreptate atunci când scrie că „nici unui comerciant creștin, nici unui țăran creștin și nici unui întreprinzător creștin nu i se poate interzice dezvoltarea în continuare a afacerii lui”. Deși „grânarele pline” au fost socotite ca fiind o binecuvântare (Proverbe 3: 9), problema omului nostru e că el nu se roagă, el nu mulțumește nimănui. Nu auzim nimic despre mulțumirea adusă lui Dumnezeu. Problema lui nu e determinată de dorința lui de a prospera mai departe, ci de lipsa întrebării: „Doamne ce vrei să fac?”

Independența față de Creator în planificarea „Anului său Nou” a fost esența nebuniei sale. Nebun pentru că nu a știut să spună (sau dacă a știut, nu a vrut): „Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru.” (Iacov 4:15)

A planifica e o datorie, a face planuri bune și sfinte este o obligație, a plănuși împreună cu Dumnezeu, este o mare înțelepciune— e casa zidită pe stâncă.

Să îți planifici anul 2016 ținând cont de Dumnezeu—și vei fi un om înțelept!

Nebun – pentru că nu s-a gândit la sufletul său

Versetul 19 ne prezintă inima omului : „și voi zice sufletului meu: „Suflete, ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și înveselește-te!”. Deși vorbește despre suflet, pomenindu-l de două ori în monologul său prostesc, bogatul nebun face o confuzie inadmisibilă (dar normală pentru „nebulul” contemporan): confuzia dintre trup și suflet.

El nu a făcut diferența dintre trup și suflet. El vorbește cu sufletul dar se gândește la trup. Sufletul nu mănâncă „bunătăți strânse” și nici nu bea. Hrana și băutura sunt pentru trup. Bietul om a crezut că poate fi săturată foamea sufletului potolindu-și foamea trupului. Măncărirea sufletului nu poate fi potolită prin scărpinarea trupului. El nu a fost în stare să vadă dimensiunea spirituală a vieții. El este materialist prin definiție.

Mulți „nebuni” ai vremurilor noastre socotesc că acumularea de bogăție materială aduce împlinire sufletească și veselie. Bogatul din pilda lui Isus a încheiat cu cuvintele „...și veselește-te!”

Trăim vremuri în care oamenii consideră că scopul vieții este să aduni avere. Materialismul este una dintre primejdii care amenință spiritualitatea bisericilor noastre. Mamona este dumnezeul veacului de acum, iar altarul „nebunilor” zilei este confortul. Mamona te duce mai departe decât vrei tu să mergi, te ține mai mult decât ai vrea să stai și îți cere ca plată mai mult decât poți plăti. Nebunii de azi aleargă în goană pentru trup și cred că o fac pentru suflet. Ei își doresc un trai mai bun, și dobândind traiul își pierd sufletul. Dorința după un trai mai bun este legitimă, dar a socoti că viața se rezumă la un trai mai bun, este o mare nebunie. Isus a spus „*Vedeți și păziți-vă de orice fel de lăcomie de bani; căci viața cuiva nu stă în belșugul averii lui.*” (Luca 12:15). A îngriji trupul e o dovadă de minte sănătoasă (Efeseni 5:28-29) – ascetismul feroce nu e calea Domnului – dar a uita de suflet e orbire curată și nebunie demnă de ospiciu. Să îți planifici anul 2016, îngrijind cu drag trupul, dar mai întâi, pregătește-ți sufletul pentru întâlnirea cu Dumnezeu!

Nebun – pentru că nu s-a gândit la semenii săi

Eroul nostru este definiția egoismului pur. În monologul său nu găsim nici cea mai mică aluzie la semenii. El vorbește despre roadele mele, țarina mea, grânarele mele, bunătățile mele, sufletul meu, anii mei. Toate erau doar pentru el, el nu se gândea la nimeni. În cercul vieții sale nebune este loc doar pentru „eu”. El are totul pentru sine și nimic pentru alții. Inima închisă față de aproapele său, zgârcenia, lipsa de omenie, de sensibilitate față de alții, a acestui om, mă determină să cred că Domnul Isus a fost îngăduitor când l-a numit doar nebun. Milostenia și binefacerea nu se regăsesc în planurile omului nebun. Omul nostru trăia după vorba: „fiecare pentru sine”. Omul egoist, după cum bine spunea Steinhardt, consideră „că el are numai drepturi, iar ceilalți au față de el numai datorii, că el nu are nici un soi de obligație față de nimeni, că el e etalonul impecabil al

purtărilor fără greș, că e dator la tuturor să-i ia în seamă drepturile, dorințele, de nu și capriciile ... comportament a cărui talmăcire în limbaj vernacular ne-o dă expresia vulgară, dar exactă: “a te crede buricul pământului”. Așa a crezut și așa a trăit personajul din pilda noastră. Astfel că nu e de mirare că Isus la numit nebun. Isus condamnă aici lăcomia de avere. Omul înțelept are voie să se gândească la sine, să agonisească pentru familia sa, chiar să strângă „bani albi pentru zile negre”, dar nici o clipă nu mai rămâne om înțelept dacă se închide în cercul nebunatic al egoismului, uitând de nevoile aproapelui său. Apostolii au spus „să nu uităm de săraci”, iar Isus ne-a învățat să ne oprim lângă cei căzuți între tâlhari.

Planifică-ți anul 2016, gândindu-te la familia ta și la tine, dar dacă nu ai nimic pentru cel de mai încolo, atunci - să fie clar, nu ai făcut planurile unui om înțelept!

Nebun – pentru că nu s-a gândit la veșnicie

Omul, care poate că ne reprezintă, a spus „*ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani*”. Nici o clipă măcar nu s-a gândit că pe pământ toate se pot sfârși imediat. El a spus „*mulți ani*” fără să își imagineze că moartea era după colț. Monologul strategului nebun este oprit de dureroasa intervenție „*Dar Dumnezeu i-a zis: „Nebunule! Chiar în noaptea aceasta îți se va cere înapoi sufletul; și lucrurile, pe care le-ai pregătit, ale cui vor fi?”*” (Luca 12:20)

Viața pe pământ are un caracter trecător. În fiecare zi noi ne îndreptăm spre casa noastră veșnică. Drumul nostru către lumea de dincolo este ireversibil. Nimeni nu poate da ceasul vremii înapoi și nici nu poate întinerii. E posibil ca speranța legată de anii cei mulți să fie spulberată prin durerosul sfârșit din noaptea următoare. Înțelept e omul care se gândește și la veșnicie. Înțelept e omul care face planuri așezând în ecuația lor și adevărul că poate pleca „*acasă*” mai devreme, mult înainte ca „*anii mulți*” să devină trecut. Omul nebun „*trăiește clipa*” ca și cum nu ar exista veșnicia, el știe doar vorba „să mâncăm și să bem”. Planifică anul 2016, numărându-i zilele și speră că Dumnezeu îți va mai da mulți ani de aici înainte, dar fii gata în orice clipă să intri în veșnicie cu pasul cel drept!

Nădăjduim ca anul 2016 să fie un an de îndurare. Avem datoria să facem planuri bune, să luăm hotărâri noi pentru viața noastră spirituală. Îmi doresc ca la baza planurilor noastre, în structura lor fundamentală să ținem cont de Dumnezeu, de suflet, de semenii din jurul nostru și de viața de dincolo. La mulți Ani!

Pastor Ioan Brie

NU TE TEME!

Conform dicționarului explicativ al limbii române, teama este o stare de neliniște și de tulburare provocată de un pericol care te amenință, de un rău care ți se poate întâmpla.

V-a fost vreodată frică de ceva? Sunt sigură că fiecare dintre voi ați avut cel puțin un moment, sau poate mai multe, în care v-a fost teamă! Poate ați avut teamă când urma să susțineți un examen, când trebuia să faceți un lucru important sau să luați o decizie radicală cu privire la viața voastră. Gândul că puteați eșua vă insufla teamă, frică.

Un lucru recent de care m-am temut în viața mea, a fost că nu aveam resursele necesare să putem plăti cheltuielile pentru casa în care locuim. Nu ne-a fost deloc ușor. Mă speria foarte tare gândul că dacă nu vom plăti, nu vom mai beneficia de apă și curent electric, mai mult de atât, casa în care locuim nu este a noastră și mă întrebam ce va zice proprietarul. Eram într-o situație foarte grea. Acum suntem studenți la Centrul Român de Studii Transculturale și nu putem lucra. Soțul meu îmi spunea că trebuie să ne rugăm și Domnul v-a pregătit totul. Neîncrezătoare, i-am spus că trebuie să facem și noi ceva, să mergem să ne împrumutăm de la cineva, nu putem aștepta. Am căutat noi, prin puterile noastre să rezolvăm problema, dar nu am reușit. Am cedat și Domnul atunci mi-a spus prin Cuvântul Său: „Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu,” (Isaia 43:1). Cât de încurajator a fost acest cuvânt pentru mine și familia mea. Să știi că Însuși Dumnezeu, care a creat totul, care are totul în control este cu tine și îți spune: „NU TE TEME!” Am lăsat pe Domnul să lucreze și a doua zi, când soțul meu a intrat în sala de curs, pe banca noastră era suma exactă de care aveam nevoie pentru a plăti facturile. A fost o lecție pentru mine că nu trebuie să mă îngrijorez, că dacă El are un plan pentru viața mea, El pregătește totul pentru mine și familia mea. Adu-ți aminte când treci prin încercări, când vânturi grele bat asupra ta, când ești cuprins de gânduri care nu îți dau pace, că Cineva este lângă tine: e Dumnezeu, Care, cu glasul Lui blând, îți spune: „Nu te teme de nimic!”

10 Interesant este faptul că accentuează acest lucru:

de nimic. Nu e povară de care să nu te scape, nu e furtună de care să nu te păzească, nu este groapă din care să nu te poată scoate. Totul este sub autoritatea Lui, El este Suveran peste tot și toate.

Dat fiind faptul că se apropie celebrarea nașterii Mântuitorului nostru Isus Hristos, să ne aducem aminte de Maria, mama Domnului Isus, care a primit această îmbărbătare de la îngerul Gavril, spunându-i: „*Nu te teme, Marie: căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu,*”

(Luca 1:30). Maria, ca oricare dintre noi, s-a înspăimântat, s-a înfricoșat, cu alte cuvinte i-a fost teamă, când îngerul s-a înfățișat înaintea ei și i-a spus: „*Plecăciune, ție, căreia ți s-a făcut mare har. Domnul este cu tine, binecuvântată ești tu între femei!*” Maria, o femeie simplă, avea să dea naștere la Cel care avea să mântuiască lumea de păcate. Nu era un lucru ușor care i-a fost încredințat. Cu toate acestea ea nu a avut nimic de obiectat, ci supusă, s-a încrezut în planul marelui al lui Dumnezeu cu privire la viața ei și a spus: „*Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale,*” (Luca 1:38).

Dumnezeu ne cere azi un lucru. Ne spune: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură,*” (Marcu 16:15).

Tu ce faci? Stai și îți găsești scuze, sau îți este teamă că poate nu te vor primi, că vei fi prigonit, că vei fi batjocorit, scuipat, poate chiar îți vei pierde viața? Te sperie gândul acesta? Astăzi îți spun, dar nu eu, ci Domnul: „*Nu te teme de nimic!*”

Suntem în preajma sărbătorilor, când ne întâlnim cu familiile noastre, cu prietenii, cu cei dragi nouă și poate unii dintre ei nu au cunoscut pe Domnul, nu au cunoscut dragostea Lui, nu au experimentat nașterea din nou, nu l-au primit pe Domnul Isus ca Domn și Mântuitor în viața lor, poate nu se gândesc la adevăratul scop al acestei sărbători, ci se gândesc doar la mâncare, la a petrece. Acum e timpul să treci la treabă! Vorbește cu ei despre planul pe care Dumnezeu l-a avut atunci când l-a trimis pe Domnul Isus să se nască într-o lume plină de păcat și murdară. El, care este fără de păcat, a ales să se jertfească, să sufere și să pătimească ceea ce tu și eu trebuia să pătimim. El ne iubește pe fiecare în parte. Nu îți fie teamă, rușine, ci cu îndrăzneală și cu gândul că Însuși Dumnezeu e cu tine, mergi la toți și spune din toată inima: „S-a născut Mesia, Salvatorul!”

Elena Arete
Studentă anul I
Centrul Român de Studii Transculturale

Fear Not Luke 2:10-11 ESV:

And the angel said to them, "Fear not, for behold, I bring you good news of a great joy that will be for all the people. 11 For unto you is born this day in the city of David a Savior, who is Christ the Lord. Fear not! This is why Jesus came into this world. The presence of Jesus casts out all fear. In order to live without fear, these are a few things that we have to consider: 1. Believe in the Lord Jesus Christ as our Lord and Savior: When we believe in the Lord Jesus as our Lord and Savior, a divine person from heaven, the Holy Spirit begins to live in us. "In Him you also, when you heard the word of truth, the gospel of your salvation, and believed in Him, were sealed with the promised Holy Spirit," (Ephesians 1:13). The Holy Spirit is the most brave person in the whole universe. He knows no fear, He is the Almighty God. And He lives in us when we put our trust in Jesus. Therefore we can be very bold. "for God gave us a spirit not of fear but of power and love and self-control." (2 Timothy 1:7). 2. Be filled with the Holy Spirit: When the disciples of Jesus were persecuted and threatened, they asked God for boldness, and God answered their prayers by filling them with the Holy Spirit. "And when they had prayed, the place in which they were gathered together was shaken, and they were all filled with the Holy Spirit and continued to speak the word of God with boldness." (Acts 4:31). 3. Search our hearts and confessed our sins: The first time the word fear appeared in the Bible was right after Adam and Eve disobeyed God. "And he said, "I heard the sound of You in the garden, and I was afraid, because I was naked, and I hid myself." (Genesis 3:10). Before Adam and Eve fell into sin, they knew now fear. But as soon as they sinned, fear became a part of human existence. Disobedience to God and fear go together. It is not natural for

Christians to be afraid. "for God gave us a spirit not of fear but of power and love and self-control." (2 Timothy 1:7). If we are afraid, then we have to search our hearts if there is any disobedience to God, and ask God to forgive us. "If we confess our sins, He is faithful and just to forgive us our sins and to cleanse us from all unrighteousness." (1 John 1:9). 4. Rebuke "fear" in the name of Jesus: Satan uses fear to terrorize and enslave people. "Since therefore the children share in flesh and blood, He Himself likewise partook of the same things, that through death He might destroy the one who has the power of death, that is, the devil, and deliver all those who through fear of death were subject to lifelong slavery." (Hebrew 2:14-15). To overcome fear, sometimes we just have to rebuke it in the name of Jesus. "Submit yourselves therefore to God. Resist the devil, and he will flee from you." (James 4:7). 5. Love God and others more than we love ourselves: "There is no fear in love, but perfect love casts out fear. For fear has to do with punishment, and whoever fears has not been perfected in love." (1 John 4:18). Fear easily creeps in when we love ourselves more than we love God and others. But perfect love casts out fear. To overcome fear, we have to make obedience to the greatest commandments as our main goal in life. "And He said to him, "You shall love the Lord your God with all your heart and with all your soul and with all your mind. This is the great and first commandment. And a second is like it: You shall love your neighbor as yourself." (Matthew 22:37-39)

Have a Joyful Christmas and a Blessed New Year!

Rev. Hariagus Rimba

Atingem prezentul, modelăm viitorul Ai răbdare cu sămânța pe care o semeni

Dumnezeu a deschis o ușă mare pentru slujirea copiilor. Copiii vin la Hristos cu mult entuziasm, dar cine îi va câștiga și îi va forma pentru ca ei să crească și să devină ceea ce Dumnezeu a intenționat pentru viața lor? Lucrarea cu copiii este o lucrare strategică în planul lui Dumnezeu. Este nevoie de dedicare, multă slujire practică și de multă răbdare ca să culegi roadele, dar roadele vor fi bogate.

Nu întotdeauna este simplu sau ușor să slujești copiilor, nu întotdeauna simți că iubești ceea ce faci, însă trebuie să continui crezând că semeni o sămânță care aduce rod însutit. Uneori ne-ar plăcea să forțăm sămânța, să o facem să iasă mai repede la lumină, să crească mai repede, și dacă se poate, să ne și dea rodul imediat, palpabil și măsurabil. Însă, în slujirea creștină dedicată copiilor trebuie să înveți răbdarea, să înveți să nu îți pierzi entuziasmul, iar când le-ai pierdut să te întorci și să faci orice poți ca să le recapeți, pentru că apa cu care uzi sămânța pe care o sădești în viața copiilor e bucuria, dragostea, lumina. Copiii se hrănesc cu voioșie, cu joc, cu îmbrățișări, cu muzică...

Totuși, slujirea copiilor nu înseamnă doar a da, ci și a primi. Doar cel care nu a trecut pe aici nu poate să înțeleagă ce înseamnă sclipirea din ochii unui copil care vine să te îmbrățișeze pe furiș în timp ce tu aduni hârtiile și faci ordine în urma lor. Da, este adevărat, copiii au o manieră ciudată (pentru noi adulții) de a se dezvolta, de a cunoaște, de a învăța: acela al unui haos controlat, al unei dezordine creative în care ei experimentează lumea și își exersează maniera personală de a o modela.

Să înțelegi că ai un privilegiu de a fi eroul ascuns al unui copil, o persoană care îi marchează destinul, care îi face cunoștință cu Isus și cu un univers deschis care merită cunoscut și de a pune sămânța unui viitor încrezător, este o răsplătire pe care nu o poți cântări în bani, nici în cuvinte. Uneori doar cerul va descoperi influența pe care o avem în viața copiilor. Un gest, o îmbrățișare, un cuvânt spus la vremea potrivită, pot fi repere pentru viața lor. Nu spun aceste lucruri din auzite sau din cărți, ci

Într-o sâmbătă obișnuită când aveam programul nostru cu copiii, am luat cu noi în mașină un copil al unei familii care nu mergea la biserică, un copil care purta deja semnele răzvrătirii în limbajul și atitudinea lui. Când ne-am întors, după terminarea programului, am văzut pe chipul lui o bucurie de nedescris și fredona o melodie pe care abia atunci o învățase. Ne-am dus să o lăsăm cu bine acasă și, parcă văd imaginea... Ea a deschis larg ușa și cânta: „El ține tot pământul în mâna Lui.” Ce frumos sună un astfel de cântec în gura unui copil! Parcă nimeni nu mai era în jur. Ea cânta. Acest copil a devenit mesagerul lui Dumnezeu pentru întreaga lui familie. Imaginea aceasta o să îmi rămână în suflet pentru mult timp. În acel moment am simțit că am reușit să îmi îndeplinesc misiunea de a planta o sămânță a Adevărului într-un suflet de copil, care la rândul lui cu toată inima începe să cânte în mijlocul familiei despre bucuria pe care o ai când îl cunoști pe Dumnezeu. Mi-am dat seama încă-odată de responsabilitatea pe care o am ca mamă și ca slujitor în Împărăția lui Hristos: de a semăna, de a aștepta cu răbdare, de a uda, de a îngriji, de a proteja, și uneori chiar de a culege ceea ce Dumnezeu face în inima acestor copilași.

În slujirea creștină în care Dumnezeu ne-a pus, am inițiat o lucrare pentru copii și am deschis porțile pentru ca mulți copii să îl cunoască pe Isus și să se dezvolte ca oameni de caracter, pornind de la cuvântul Mântuitorului: „*Lăsați copilașii să vină la Mine, și nu-i opriți...*” (Luca 18:16) Uneori nu trebuie să faci prea mult, decât să deschizi porțile, și brațele, și inima, și apoi totul vine de la sine.

În programul educațional pe care l-am dezvoltat, credem că nu atât de mult informațiile sunt cele care modelează, ci atingerea Părintelui ceresc printr-un cadru creștin al relațiilor autentice. Faptul că se simt bineveniți și cuiva îi pasă de ei este mai important decât o tonă de informații reci. Indiferent de provocări merită să lupti, să accepți și să iubești, să crezi într-o lume în care copiii pot avea un viitor. Influențând viața copiilor de azi, le modelăm întregul viitor: să îl cunoască pe Isus și să devină tot ceea ce Dumnezeu a plănuțit pentru ei.

În contextul sărbătorii nașterii Mântuitorului, avem datoria plăcută de a actualiza mesajul Crăciunului din nou, de al umple cu viață și semnificație, de ai încuraja pe copii la fapte bune și de ai ajuta să fie ei cei care transmit mai departe bucuria: prin daruri, prin cântec, prin vizite la cei singuri, prin zâmbet...

Isus a chemat la Sine pe copilași... (Luca 18:16) și cred că o face și astăzi. Împărăția lui Dumnezeu este și pentru ei, cu tot ce înseamnă aceasta. Copilași pot avea o relație vie cu Isus. Copiii în care noi investim azi vor fi pastorii, misionarii și liderii generației de mâine. Prin acești copii, Dumnezeu pătrunde în familiile lor și schimbă întreaga familie. Ce privilegiu este să te simți parte al unui plan divin.

CRĂCIUNUL CRĂCIUNUL PRINTRE CEI OROPSITI

Crăciunul, pentru cei mai mulți dintre noi înseamnă sărbătoarea belșugului. Avem grijă să punem bani deoparte pentru Crăciun: pentru mâncare mai bună și mai multă, haine noi, cadouri, brad și ornamente de sezon. Risipa este colosală de Crăciun, lucrul acesta îl arată cozile nesfârșite de la toate magazinele, îmbulzeala de pe străzi, alergătura cu patos după efemerul iluziei de belșug. În haosul consumului și superficialității uităm minutul trecător din care suntem plămădiți. Absorbiți de nebulosul și gigantul consum, uităm de cele mai multe ori esențialul, îl uităm pe Cristos, adevăratul motiv al celebrării noastre. Și așa zisa lume civilizată în aroganța ei, disprețuiește simplitatea care a furat și ultima fărâmbă de bucurie. Înecați în pastile depresive și în ore târzii de muncă, au uitat să mai trăiască, au uitat că Cristos s-a născut pentru ca ei să aibă pace, de aceea au ales să îl sărbătorească pe Moș Crăciun, unitatea lor de măsură în această viață fiind casa, mașina și contul în bancă. Devenind roboți, robi ai sistemului demonic, robi ai dușmanului. De partea cealaltă a lumii, sunt oamenii nevoiași din lumea a treia, ei sunt uitați de cele mai multe ori

într-o lume a mall-urilor și a tehnologiei, însă ei sunt acolo în inima lui Dumnezeu și lucrul acesta este tot ceea ce contează. Cu acești oameni vreau să poposesc un moment. Singuri, în tăceri neînțelese, în întrebări infinite fără vreun răspuns și cu aceeași lacrimă arzândă în inimile oropsite de veștedul verde. Cu sfâșierea visului frânt, inimile acestea nu îmbrățișează celebrarea Crăciunului, cum e normalul în lumea civilizată, în lumea lui Moș Crăciun. Acești oameni în sinceritatea lor și în zborul lor frânt, au înțeles că Regele Regilor a avut un pătuț într-o iesle și respirația animalelor L-au încălzit. Au înțeles însemnătatea nașterii lui Isus, că ea a însemnat salvarea lor pentru veșnicie, a însemnat un Mântuitor pentru viețile lor care îi poate salva de chinul veșnic. De aceea, acești oameni îl celebrează pe Cristos, fără mese îmbelșugate, fără cadouri și fără Moș Crăciun, ei au învățat să îmbrățișeze Cerul încă de aici. Nu mesele îmbelșugate sau hainele noi sau cadourile le-ar aduce bucuria, ei au înțeles lucrul acesta și noi nu, noi cei de aici, unde este belșug și risipă, încă nu am înțeles că nu ceea ce se vede este important. Și ei, cei simpli, care nu au siguranța că mâine au ce mânca, acești oameni m-au învățat cu adevărat să iubesc și să îl celebrez pe Isus, că toate cele-

late lucruri se topesc în lumina lui Cristos. Ei m-au învățat cu nostalgia lor neplicabilă să aștept cu nerăbdare răsăritul neatins de colbul vremii trecătoare. Cu naivitatea lor absurdă m-au învățat să adulmec clipa necernută de timp. Cu subtilitatea lor solemnă m-au învățat să visez la hotarul ce margini nu are. Cu un dor nebun și neînțeles alături de ei vreau să îmbrățișez Nemărginirea și să celebrez Crăciunul de acum înainte în bucuria lor simplă, dar adevărată care vine direct din inima Tatălui nostru Ceresc!

Ramona Ciobanu

Isus Hristos – modelul de slujire

Acest sezon este un timp de cercetare, de sinceritate, când trebuie să ne dăm jos masca (dacă o avem) și să ne uităm în adâncul sufletului nostru, să ne punem întrebări, să ne scoatem „puroiul” de un an, să ne curățăm rănilor făcute de alții și să îl lăsăm pe Duhul Sfânt să pună balsam acolo unde durerea a ros din noi. Și fiindcă slujim fiecare în „pătrățița” unde ne-a așezat Domnul, și fiindcă nisipul din clepsidra timpului se scurge, aș vrea să ne îndreptăm atenția spre Domnul, dar și spre noi și misiunea încredințată nouă, fiindcă câteva gânduri îmi izvorăsc în minte, acum, când Sărbătoarea Nașterii Domnului ne bate la ușă...

Aș putea spune că, pentru mine, Crăciunul este... o misiune, iar aceasta înseamnă trimitere. Crăciunul este o „trimitere”, fiindcă de Crăciun, Dumnezeu L-a trimis în lume pe sigurul Său Fiu. Și fiindcă El a fost primul „misionar”, haideți să ne gândim cum a slujit El și cum slujim noi.

1. Isus a dus o viață de rugăciune. El S-a rugat ca să fie „îmbibat” de putere. În Luca 5:16 găsim scris: „Dar Isus Se retrăgea adesea în pustie și Se ruga.” În Luca 6:12-13 scrie: „În zilele acelea, Isus S-a dus pe munte să Se roage și a petrecut toată noaptea în rugăciune către Dumnezeu. Când s-a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi și a ales dintre ei doisprezece, pe care i-a numit apostoli.” Când a fost ultima oară când ne-am retras undeva singuri să gustăm prezența Domnului? Poate suntem la capătul puterilor în privința lucrării, poate trebuie să luăm o decizie importantă și avem nevoie ca Domnul să intervină și să ne îndrume. De aceea e primordial să ne retragem din zgomotul acestei lumi și să ne rugăm cu pasiune și sinceritate. Poate de multe ori ne rugăm între două telefoane, pe

fugă, ca o obligație, cu ochii la ceas. E bine să fim

14 activi, dar Domnul ne vrea plini de putere ca să

atingem sufletele pierdute, să le marcăm viața așa încât să nu mai rămână aceleași, după întâlnirea cu noi. Izvorul puterii este rugăciunea. Din Isus ieșea o putere. Luca 6:19 - „Și tot norodul căuta să se atingă de El, pentru că din El ieșea o putere (dunamis), care-i vindeca pe toți.”

2. „Isus a plâns.” (Ioan 11:35) „Iată cât îl iubea de mult!” (v. 36), au spus iudeii în legătură cu Lazăr. Plânsul este nu numai expresia durerii, e și expresia iubirii. Atunci când Duhul Sfânt ne sensibilizează, plângem. Plângem de dragul Domnului, de fiorul produs de atingerea Lui, plângem de dor de Cer și de contopire cu El. De când nu mai plângem pentru cei morți în păcate, pe care îi iubim? „Și, când S-a apropiat, văzând cetatea, a plâns pentru ea” (Luca 19:41). Dacă suntem sinceri cu noi înșine, avem inimi seci de roua Duhului Sfânt. Stăm rigizi în șabloane, în reguli și legi bisericești și suntem prea ocupați cu programele bisericești ca să mai vedem ce se întâmplă dincolo de pereții „templului”, cum Satana seceră viața celor care sunt departe de Domnul.

3. El a arătat Calea, a dat direcție. În Ioan 8:12 găsim scris: „Eu sunt Lumina lumii; cine Mă urmează pe Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” Când i-am arătat ultima oară unui om calea spre cer? Avem tangență cu oameni nemântuiți și ne este rușine să le spunem că suntem creștini. Poate fiindcă faptele nu pot susține poziția noastră de copii ai Domnului? Sunt în jurul nostru atâția oameni debusolați, singuri, care nu știu încotro s-o apuce... Ne-am gândit oare că noi putem să fim busola lor care să le indice Calea spre Împărăția lui Dumnezeu?

4. Isus nu a insistat ca cineva să îl primească. Nu a obligat pe nimeni să îl urmeze, nu a „cumpărat” pe nimeni, nici măcar cu cuvinte siropoase. Uneori batem cu degetele firii pământești la uși închise, în loc să batem cu credință și rugăciune la poarta cerului pentru aceste suflete. Mai ales noi, cei care avem chemarea de evanghelizare, suntem înclinați să forțăm nota: sau să fim prea „dulcegi” sau să devenim agresivi, impunându-ne punctul de vedere. Mă gândesc acum la „Isus și tânărul bogat” din Marcu 10:17-22 și la faptul că „Isus l-a iubit” (v. 21). Cu toate acestea, nu a insistat să îl urmeze. I-a spus ce trebuie să facă și i-a lăsat libertatea deciziei. Evanghelia nu este ieftină. Nici noi să nu o facem ieftină, presând pe oameni să o accepte și să o creadă!

5. El a trăit în lume, dar neîntinat de lume. Izolarea permanentă, monahismul nu este o soluție. A stat la masă cu păcătoșii. În Marcu 2:15 găsim scris: „Mulți vameși și păcătoși au șezut și ei la masă cu El și cu ucenicii Lui.”

Evangelhia trebuie să facă curat acolo unde este murdărie și păcat. De aceea trebuie să mergem în lume cu Cuvântul Domnului, dar să rămânem curați. Unii dintre noi ne simțim atât de „sfinți”, încât nu vrem să avem de-a face cu oamenii din lume; ne separăm total, ca nu cumva să ne „contaminăm” de murdăria lor. Dar Domnul ne spune: „Iată Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor (Matei 10:16) și „Duceți-vă în toată lumea (nu așteptați să vină lumea la voi!) și propovăduiți Evangelhia la orice făptură.” (Marcu 16:15) Evangelhia nu trebuie să fie o carte pe nopțieră, nici de altar sau amvon, ci o carte trăită, cu care să ieșim afară dintre zidurile bisericii și ale religiei.

6. El a murit. Să murim și noi față de noi, față de păcat și să trăim deplin pentru Dumnezeu. Să nu ne alimentăm firea, ci să o facem să moară, răpusă de dorința noastră de sfințenie. Avem nevoie de o moarte permanentă a „eului” și o trăire permanentă prin Duhul, ca să avem biruință în lupta pentru sufletele pierdute.

7. El a înviat și a „revoluționat”. Învierea Lui a adus o... Revoluție! El a schimbat inimi, vieți, destine... Cum este viața noastră? Este o viață „vie”? Ce aduce „învierea” noastră oamenilor cu care intrăm în tangență? Suntem noi într-o conexiune sfântă cu Domnul, ca oamenii să vadă chipul Lui în noi? Sunt oamenii din jurul nostru „revoluționați” de slujirea noastră? Avem impact în viața lor, sau trecem neobservați? Lăsăm urme, sau suntem atât de anemici spiritual, încât oamenii din lume nici măcar nu știu că suntem copiii Domnului?

Acestea sunt doar câteva gânduri pe care le aștern pe foaia albă ca zăpada din fața mea. Cuvinte care mi se adresează, punându-mă la colț, cuvinte care vi se adresează, spre cercetare. Nu suntem perfecți și nu vom fi, dar suntem copiii Domnului și avem în noi neprihănirea Lui. Și această neprihănire, și dorul de cer, și pasiunea pentru sufletele pierdute trebuie să se reverse din noi ca un fluviu ce nu mai poate sta în matcă. Dacă nu ardem, nu putem să îi încălzim pe alții. Oamenii înghețați de frigul păcatului și al iernii spirituale văd de departe, din marea lor furtunoasă, dacă există un foc mare, și vin acolo unde știu că primesc căldură. Haideți acum, când, în mod simbolic, Hristos Se întrupează din nou pe acest pământ, să ne smerim, să ne rugăm și să creștem în sufletul nostru focul dragostei de Domnul, purtând cu credință și autoritate torța Evangelhiei în această lume a întinericului!

Adina Sas-Simoniak

Departamentul de Evanghelizare
Biserica Betania,

Colegiul și Seminarul Româno-American Sola Scriptura își exprimă aprecierea pentru activitatea Misiunii Genesis din anul care se încheie.

Dorim să felicităm conducerea pentru aportul adus în vederea extinderii Împărăției lui Dumnezeu, atât prin susținerea misionarilor deja existenți pe câmpul de misiune, cât și prin modul remarcabil de care a dat și dă dovadă în implicarea strângerii de fonduri necesare sponsorizării studenților din cadrul Institutului Teologic Penticostal București, făcând astfel posibilă instruirea educațională și implicit formarea spirituală a viitorilor lucrători în câmpul Evangelhiei.

Mulțumim de asemenea redacției Revistei Genesis pentru diversitatea informațiilor oferite, mijloc prin care este păstrat viu suflul misionar și imboldul implicării comunității evanghelice din diaspora, sub o formă sau alta în proiectele, fie ele misionare sau sociale, ale acestei misiunii.

Dorim ca Dumnezeu să vă binecuvinteze în continuare slujirea pe care o faceți în și pentru Trupul lui Hristos, cu viziune, resurse și succes în tot ceea ce întreprindeți pentru slava Lui.

Vă dorim tuturor Sărbători Fericite și un An nou binecuvântat, în care să aveți parte de călăuzirea Duhului Sfânt!

*Rev. John Berzava Ph.D.
Rector / President*

*Sola Scriptura
College and Seminary
www.solascripturaseminary.org*

Crăciunul și misiunea Pilda misionarului perfect

*Atunci am zis: „Iată-mă că vin!
În sulul cărții este scris despre mine
vreau să fac voia Ta, Dumnezeu!
(Psalmul 40:7,8)*

Isus a venit în lumea noastră ca răspuns la chemarea Tatălui. Isus și-a asumat misiunea pe care a primit-o și a dus-o până la capăt. Isus a venit asemenea unui misionar, dar nu un misionar ca noi, ci un misionar cum ar trebui să fim noi. El a fost misionarul perfect. Înainte ca oricine dintre noi să fie singur, El a fost singur; înainte ca oricare dintre noi să fie criticat, el a fost criticat; înainte ca oricine dintre noi să fie respins, El a fost respins. Vulnerabil, părăsit de oameni, om al durerii... Cunoști povestea. Te descrie? Ești obișnuit cu critica? Vrei să faci bine și ai parte de rezistență? Vrei să binecuvântezi pe alții și ai parte de respingere? Știi că vrei doar să ascuți de Dumnezeu și să duci Vestea bună celor care nu o cunosc, și te întrebi de ce este atât de greu, de ce trebuie să te zbați, doar faci cea mai legitimă muncă din lume, faci ceea ce a făcut Isus, mergi în Numele Lui. Ai lăsat multe în urmă, te-ai lăsat pe tine și planurile tale, uneori ai lăsat căldura căminului familial, ai lăsat lucrurile cunoscute pentru a merge într-un loc nou și pentru a semăna o sămânță. Dacă ne uităm la Isus ca misionar putem să observăm câteva lucruri care să ne încurajeze și, în același timp, să ne ghideze.

Isus și-a asumat misiunea Tatălui, nu a Sa.

Asumă-ți misiunea Lui, nu misiunea ta. Pare o distincție neînsemnată, însă este de o importanță capitală. Mulți slujitori ai lui Dumnezeu au început ca slujitori ai Împărăției, dar s-au făcut pe ei înșiși împărați. Au început spunând că fac lucrarea Lui Dumnezeu, dar undeva s-a schimbat direcția și au sfârșit făcând propria lor lucrare. Cum să disting între nuanțele aceleiași culori? Nu misiunea ta este misiunea Lui, ci misiunea Lui este misiunea ta. El este cel care cheamă și trimite. Tu ești cel chemat și trimis. Misiunea este a Lui, lucrarea este a Lui, hotărârile sunt ale Lui, slava este a Lui. Pentru Isus a fost clar: *Eu nu pot face nimic de la Mine însumi, (...) nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis.* (Ioan 5:30)

Isus și-a asumat o misiune a dragostei.

Isus l-a iubit pe Tatăl, dar și-a iubit și misiunea, dar mai ales i-a iubit pe cei care au devenit misiunea Lui. Aceasta este și misiunea pe care ne-a dat-o și nouă Isus: să îl iubim pe El și oamenii pe care îi slujim. Știți care este cea mai mare

poruncă? Să îl iubești pe Domnul cu toată inima ta (Matei 22:37). Dar știți care este *noua poruncă* pe care ne-a dat-o Isus? Să îl iubim pe aproapele nostru, nu cum ne iubim pe noi înșine, ci așa cum ne-a iubit El. (Comparați Ioan 13:34 și Ioan 15:12 – Expresiile „o poruncă nouă” și „porunca Mea” sunt interschimbabile). De fapt, cuvântul *poruncă* atribuit lui Isus este folosit textual numai în acest context. Isus a ales să aibă încredere în puterea dragostei de a cuceri, de a atrage și de a birui. Da, oamenii nu au înțeles dragostea lui Dumnezeu în Hristos, dar asta nu a făcut ca aceasta să scadă sau să fie mai puțin eficientă. Dragostea a învins până la urmă. Unii aleg să creadă în putere, în luptă directă, în cucerire persuasivă, în publicitate, mass media, în influență, în relații privilegiate în bogăție, în funcții, în succes. Isus a ales simplu: dragostea învinge totul. Pavel a înțeles asta.

Petru a fost testat în acest domeniu (Ioan 21) pentru că trebuia să înțeleagă că misiunea Lui este misiunea dragostei, a unei dragoste curate. Isus pare să îi spună lui Petru: Dragostea ta este mai importantă decât da-ul tău.

Dacă ai răspuns da, ține minte că oameni au nevoie nu de dedicarea ta rece pentru salvarea lor, ci de dragostea ta. Și da, oamenii nu sunt vrednici de iubire, dar Isus este. Și din iubirea pentru El poți să faci lucrurile cu dragoste.

Dragostea nu te lasă să te complaci în ignoranță. Dragostea te obligă, dragostea te motivează, nu te lasă să faci greșeli mari, nu te lasă să disprețuiești sau să distrugi pe alții sau să stai prea mult deoparte. Dragostea e adevărata misiune. Dar cine iubește dezinteresat? Cine iubește din fire? Cine nu trebuie să se lupte, să sufere, să se roage, să caute să iubească cu adevărat? Dragostea și natura umană nu prea au nimic în comun. Dragostea și adevărul, da. Dragostea și fapta, de asemenea stau foarte bine împreună și nu prea pot sta despărțite. Dragostea trece dincolo de confort, dincolo de declarații și de sentimente. Dragostea face. Dragostea își asumă angajamente. Dragostea sacrifică și își asumă riscuri. Dragostea vindecă. Dragostea hrănește. Dragostea oferă căldură. Dragostea pune lucrurile la locurile lor. Poți să faci orice misiune vrei tu, dacă ai pierdut dragostea ai pierdut totul. Mai citește o dată 1 Corinteni 13 și îți vei da seama că poți să faci sacrificii mari fără dragoste, că poți să clădești imperii fără dragoste, că poți să faci acte de caritate fără dragoste, că poți să îi câștigi pe alții și să te pierzi pe tine. De aceea, îndemnul de a te întoarce din nou la dragoste este important.

Nașterea lui Isus în vulnerabilitate și umilință vorbește despre o caracteristică uitată a dragostei: dragostea se face slabă pe sine ca să câștige, dragostea așteaptă, dragostea își asumă riscuri, riscul de a nu fi înțeleasă și de a nu fi primită și totuși, dragostea nu renunță să fie dragoste.

Isus a plătit întregul preț pe care l-a implicat misiunea Lui.

Asemenea lui Isus, asumă-ți misiunea de la început până la sfârșit. Nu trece peste etape. Isus și-a asumat și ieslea, și Egiptul, și Nazaretul și pustia, și Golgota...

Isus a început în iesle și a finalizat la Cruce. Și pentru noi parcursul este asemănător. Începe cu începutul și finalizează atunci când El spune, nu când simți că vrei să se termine, sau că ți se pare ție că se termină.

Misiunea lui Isus a fost oarecum singulară și clar delimitată în timp și spațiu, însă misiunile noastre se pot schimba, se pot încheia și pot începe din nou, însă toate implică discernă mânt și ascultare de voia Tatălui. Atunci când El schimbă direcția vieții noastre, noi trebuie să îl urmăm cu încredere. Nu întotdeauna vom cunoaște detaliile, nu totdeauna va fi ușor, uneori va fi furtună, alteori va fi întuneric, dar asigură-te că îl urmezi pe Isus la fiecare pas.

Biblia vorbește foarte clar despre faptul că Dumnezeu are planuri pentru noi. *Doamne, multe sunt planurile Tale pentru mine.* (Psalmul 40:5). Trăim într-o lume (fie ea și creștină) care nu mai crede în acest adevăr. Tatăl a avut un plan exact cu viața lui Isus, la fel cred că El are pentru fiecare dintre noi. Însă trebuie să recuperăm acest adevăr al chemării și planurilor specifice ale lui Dumnezeu... Planurile înseamnă detalii, înseamnă termene, înseamnă minuni pregătite să se întâmple, înseamnă fapte bune să umblăm în ele, înseamnă rugăciuni ascultate, înseamnă ungere, înseamnă să fii acolo unde El vrea să fii și să faci ceea ce El vrea să faci atunci când el vrea să faci. Desigur, poți să te încrezi într-un Dumnezeu suveran și demn de încredere în fiecare detaliu al vieții tale sau poți să alegi să te încrezi într-un Dumnezeu care acționează haotic și arbitrar în viața ta. Alegerea îți aparține. Isus a crezut planurile Tatălui, chiar dacă acestea au inclus respingerea, foamea, uciderea.

Isus și-a asumat limitările și a trecut dincolo de ele.

Asumă-ți misiunea îmbrățișând limitele care se vor ivi cu siguranță în calea ta. Trebuie să treci prin toate cu aceeași dedicare, ascultare și dragoste. Isus nu s-a născut în mediul perfect, nici nu a trăit în mediul ideal, însă a schimbat ceva, nu datorită limitărilor, ci în ciuda lor. Isus a fost Mesia pentru că s-a născut în iesle sau pentru că a fost bătut sau scuipat și pus pe cruce, El a fost Mesia pentru că a fost Fiul Tatălui și a confirmat asta prin Ungerea pe care a primit-o de a-și împlini misiunea. Limitările nu l-au definit pe Isus, ci El a dovedit că este Fiul lui Dumnezeu, dincolo de acestea.

Isus Hristos, deși nelimitat, s-a limitat pe Sine pentru a ne da o dovadă că limitele sunt reale, reale da, dar pot fi depășite sau poți face ceva în pofida lor sau ceva cu ele. Nu totdeauna limitele trebuie date la o parte, ci uneori chiar folosite, asemenea fotbalistului care știe să joace cu tușa sau să dea gol cu bara...

Poate că lipsa banilor, sau a resurselor, sau a relațiilor, sau a darurilor necesare realizării misiunii tale, te fac să te simți limitat. Ce faci atunci? Convertești limitările sau adaptezi misiunea? Până la urmă limitările care ne opresc cu adevărat nu sunt faptele obiective ale realității, ci cele interioare, adică în modul în care vedem viața: Cât de mult ne este frică de nou? De eșec? De părerile oamenilor? De ridicol?

Ce faci cu ceea ce ai? Nu te mai gândi la ceea ce nu ai. Toți nu avem câte ceva. Tu ce dar ai? Ce ți-a mai rămas după ce realitatea te-a lovit în moalele capului? Gândește-te cu aplecare la Pilda Tаланților (Matei 25:14-30). Poate că limitările tale sunt locul cel mai bun din care poți începe să crezi. Poate că limitările tale sunt semnele care strigă la tine să cauți soluții, atât pentru tine cât și pentru alții. Poate că limitările sunt locul din care poți

să faci ceva nou. Poate că limitările nu sunt un lucru rușinos sau rău în sine, ci doar sunt, și pot și trebuie depășite sau și mai interesante, convertite. Poate că limitările sunt daruri divine ascunse în cutii vechi și urât mirositoare pe care unii nu le descoperă niciodată în viață, însă unii fac lucrul acesta. Limitările pot și trebuie convertite în oportunități.

Asumă-ți misiunea acceptând ascunderea.

Isus a venit într-o vreme obscură, când nici un om nu a văzut în Copilul născut în Betleem nimic altceva decât un prunc. Chiar dacă evenimentul a trecut neobservat pentru oameni, cerul întreg a știut că acolo se naște Fiul lui Dumnezeu și au sărbătorit împreună oștile cerești, apoi îngerii au dat de veste păstorilor, iar steaua magilor... Când începi o misiune, de multe ori te simți singur, slab, părăsit și știi doar că faci un pas în ascultare și credință, și că nimeni nu știe de tine în afară de câțiva prieteni... Ba da, tot cerul știe și dă de știre îngerilor ca să te slujească, li se dă de știre oamenilor să te susțină și mijlocitorilor ca să se roage pentru tine. Asigură-te doar de un lucru care este în controlul tău, că ascuți întotdeauna de El. De cele mai multe ori slujirea creștină se face în ascundere. Dacă El știe de tine și cerul întreg este pus în mișcare să te susțină, nu crezi că este suficient?

Asumă-ți misiunea crezând în timpul tău.

Isus a venit la „împlinirea vremii” (Galateni 4:4). „Împlinirea vremii” aduce omul sau omul aduce „împlinirea vremii”? Eu cred că a doua variantă este mai corectă. Omul aduce momentul potrivit, nu momentul face omul. Moise și-a făcut bine slujba în timpul lui. David, de asemenea, a fost credincios în vremea lui. La fel și Petru, Ioan sau Pavel. Timpul lui Moise, al lui David, sau timpul lui Petru și Pavel a trecut. Acum este timpul tău. Chiar dacă este vorba de ceva mic și neînsemnat în ochii oamenilor, acel lucru pe care tu îl faci în ascultare de Tatăl ceresc..., acel lucru există. Dacă există pentru cer, există și pentru pământ. Dacă nu contează pentru cer, degeaba contează pentru pământ.

Istoria lui Moise este fascinantă, dar și a lui David este incredibilă, dar acum este timpul tău... Și tu poți scrie încă un capitol în cartea Faptele Apostolilor și câteva versete în capitolul credinței din Evrei 11 sau o pagină în Cartea de aducere aminte despre care scrie Maleahi. E timpul să crezi în propria ta istorie cu Dumnezeu. Dumnezeu nu e sărac, și nici zgârcit, și nici nu a închis istoria. Istoria se derulează încă. Încă e timp pentru misiune, încă e timp pentru slujire, încă e timp pentru mijlocire și rugăciune, încă e timp pentru minuni, încă e timp pentru trezire, încă e timp pentru mari convertiri și schimbări radicale, încă e timp pentru plantare de biserici, însă e timp pentru lideri noi, încă e timp pentru ucenicizare, încă mai e timp pentru misiuni noi, încă mai e timp pentru dărnicii generoase, dragoste extravagantă și credință care mută munții. Istoria oamenilor lui Dumnezeu se scrie încă. Cerul încă mai are loc pentru mărturii și povești minunate. De ce să nu fie acolo și povestea ta?

În cer se vorbește și despre tine. În cer nu se va vorbi doar de Betleem și Ierusalim, ci și de Madagascar, Chicago, Timișoara, dar și de Africa de Sud și Bangladesh..., de orice loc și de orice om care și-a asumat faptele lui Dumnezeu.

Pastor Valentin Dedu

Cuvinte necesare la debutul unei lucrări imposibile

“Îngerul i-a zis: “Nu te teme, Marie, căci ai căpătat îndurare înaintea lui Dumnezeu.”

Luca 1:31

Când ne gândim la momentul Nașterii lui Mesia, ar trebui să pătrundem mult mai profund decât o facem. Din cauza brazilor împodobiți, a luminițelor care sclipesc din toate unghiurile, a cadourilor care ne sunt oferite, sau ne costă prea mult pentru a le oferi, nu reușim să contemplăm și să aplicăm în viața noastră ceea ce s-a produs de fapt atunci.

Această Naștere a schimbat cursul istoriei, cronologia timpului, destinul sufletului uman, și a sfidat logica și legile fiziologiei umane. Scena nașterii lui Isus ne este prezentată în Scriptură, și în sursele de informare istorice, ca evenimente care au avut loc. Unii le admit ca fiind reale, alții le resping.

Însă, noi, ca și creștini, nu ar trebui doar să le admitem că s-au petrecut, ci ar trebui să ne punem întrebări legate de oamenii care au avut rolurile cheie, de atitudinea lor, de lupta lor lăuntrică! Contemporanii lui Iosif și ai Mariei nu au sărbătorit un eveniment, ci au trăit pe viu emoțiile prezente în evenimentul pe care noi îl sărbătorim acum.

Maria nu s-a trezit în dimineața în care a venit îngerul la ea spunându-și, *“Excelent! Astăzi se va scrie Luca, capitolul 1!”* Nu, ea își trăia viața într-o relație apropiată cu Dumnezeu, în obșnuitul vremii din Nazaret. Dar, Maria,

În vremea aceea a primit o invitație

A fost o invitație pentru o lucrare imposibilă din punct de vedere omenesc. Maria era fecioară, drept pentru care gândul de a fi însărcinată în afara legământului căsătoriei o speria. Putea fi părăsită de Iosif, putea fi condamnată de părinți și vecini pentru o viață adulteră, dar, ceea ce a contat a fost că invitația a venit direct din partea lui

Dumnezeu. După ce îngerul a plecat de la Maria, totul s-a schimbat în viața ei, dar în același timp,

nimic nu s-a schimbat! Din momentul în care a acceptat invitația, prin afirmația *“facă-mi-se după cuvintele tale,”* Maria a trebuit să facă față presiunilor naturale printr-o credință supranaturală, lăsându-L pe Dumnezeu să-Și continue “minunea,” în ciuda faptului că din punct de vedere uman părea o adevărată “dramă.” În vremea noastră trăiesc niște “fecioare înțelepte” care primesc din partea lui Dumnezeu invitații de origine divină. Unele invitații cer acestor “fecioare curate” să meargă în misiune, și să-L predice pe Mesia în zone foarte tulburi din punct de vedere politic. La o astfel de invitație aceste “fecioare” aleg să răspundă Celui Sfânt la fel ca și Maria, prin afirmația *“facă-mi-se după cuvintele Tale,”* dar, la fel ca Maria, aceste “fecioare” trebuie să facă față presiunilor naturale printr-o credință supranaturală, lăsându-L pe Dumnezeu să-Și continue “minunea,” în ciuda faptului că din exterior totul pare o “dramă.” Așa sună multe din mărturiile tinerilor candidați la misiune. Chiar dacă Domnul le-a vorbit să meargă în misiune, primii care suferă sunt părinții. Ei au investit în acești tineri, i-au dat la facultăți, și cum? ... să se irosească totul pentru misiune! Pare o dramă socială! Prietenii, uneori chiar lideri de biserică, nu înțeleg că este o chemare divină, și prin neveghere pot descuraja un astfel de tânăr copleșit de invitația divină. De aceea, este de preferat să-i abordăm pe tinerii candidați la misiune cu atitudinea îngerului, pentru că, Maria,

În vremea aceea a primit o încurajare

O invitație la misiune, sau la a înfăptui o lucrare care este de dimensiunea lui Dumnezeu, nu este primită fără semne de întrebare.

Nu întâmplător ni se permite să privim în culise, unde, la întâlnirea cu îngerul, pe Zaharia îl vedem “însălmântat, apucat de frică” (Luca 1:12-13), apoi pe Maria, evanghelistul Luca o prezintă ca fiind “tulburată foarte mult” (Luca 1:29), și nu în cele din urmă evanghelistul Matei ni-l prezintă pe Iosif ca fiind frământat, hotărându-se “s-o lase pe ascuns” pe Maria (Matei 1:19).

Însă, în punctul culminant al frământării și tulburării lor, acești trei oameni aleși de Dumnezeu pentru lucrări mari, au primit din partea îngerilor cuvintele *“Nu te teme!”*

Prin aceste cuvinte, șcena nașterii, presărată de teama necunoscutului, ajunge să fie consumată printr-o încurajare divină!

În octombrie 2007, când am fost invitată să preiau rolul de director executiv al Centrului Român de Studii Transculturale, am avut mari temeri că aceasta nu este o sarcină pentru mine. Dar, împărtășindu-mi temerile cu persoane care puteau vorbi în viața mea, îmi amintesc că un cumnat mi-a spus: *"Îna, nu-ți fie frică! Dacă ai fost invitată la o astfel de slujire, înseamnă că cineva te-a văzut că ești un om cu viziune! Nu primești în fiecare zi o astfel de invitație!"* Pentru mine, aceste cuvinte au avut o mare greutate! *"Nu primești în fiecare zi o astfel de invitație!"* Și tocmai pentru că lupta emoțională care se dă în mintea unui tânăr candidat la misiune este puternică în primele faze după ce a primit invitația, noi, cei din jurul lui, avem "hamurile în mâinile noastre." Cuvintele pe care le folosim pot să ne coste relații, sau pot să fie o investiție mare în relații. Prin cuvintele noastre îi putem dezarma, sau îi putem înarma pentru misiunea care le stă înaintea! Îngerul a înarmat-o pe Maria, și astfel tânăra aceasta a putut împlini misiunea primită. Haideți să alegem să fim niște 'îngeri' în viețile tinerilor misionari, și să lăsăm gura noastră să vorbească din prisosul unei inimi care pune preț pe Împărăția Cerurilor, nu pe împărăția întunericului. Și pentru că mandatul era atât de imposibil, Maria,

În vremea aceea a primit o confirmare

Da, această tânără a avut nevoie de o confirmare! Din cântarea pe care Maria o compune imediat după plecarea îngerului, este evident că ea cunoștea Scriptura! Și, cu siguranță, cunoștea și cuvintele profetului Isaia, *"iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-l va pune numele Emanuel"* (Is. 7:14). Maria știa că va exista o fecioară, care avea să-L nască pe Fiul lui Dumnezeu, dar totuși nu înțelegea cum avea să se întâmple acest lucru cu ea. De aceea, îngerul o asigură că Duhul Sfânt o va umbri, și sarcina ei va fi de natură divină. Însă, îngerul nu se oprește aici. Ci, îi vorbește Mariei despre o altă minune, aceea că Elisabeta a rămas și ea însărcinată, deși era învârstă! Ei bine, pentru un candidat la misiune este nevoie de confirmări atât din Scriptură, cât și de pe teren. Domnul Isus, când a lăsat ucenicilor Marea Trimitere le-a zis, *"și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului! Amin,"* (Mat. 28:20). Isus și-a făcut partea, dar și noi avem responsabilitatea de a întări chemarea unui tânăr candidat la misiune. Cum o putem face? În primul rând să ne asigurăm că este un plan ce slujește Împărăției lui Dumnezeu, un plan născut din Dumnezeu, prin umbrirea Duhului Sfânt! Apoi, prin exemple și resurse! Istoria misiunii nu-i lungă, dar e bogată în referințe despre persoane care au fost folosite de Dumnezeu în moduri unice. Chiar, mai nou, în istoria misiunii se scrie acum un nou capitol, în care protagoniștii sunt români. Folosind exemplele compatrioților noștri, dar și resursele unei agenții de misiune, a unei școli de misi-

une și a unor biserici cu viziune pentru misiune, un tânăr candidat la misiune va putea fi echipat, trimis și susținut pentru a îndeplini o lucrare imposibilă din punct de vedere omenesc! și asta, pentru că au fost rostite cuvintele necesare: invitația Domnului, supunerea candidatului, încurajarea și confirmarea din partea celor din jur!

Dragi cititori, în aceste momente de sărbătoare doresc să subliniez că avem o mare responsabilitate prin modul în care folosim cuvintele noastre, mai ales încurajările, promisiunile sau muștrările noastre. Cuvintele au putere creatoare! Nu uitați, modul în care ne conectăm cu Dumnezeu este prin cuvinte, dar, de asemenea, modul în care ne conectăm cu oamenii este tot prin cuvinte! Deci, să fim niște 'îngeri' cu mesaje divine!

ILEANA — INA HRIȘCĂ

Director Executiv la Centrul Român de Studii Transculturale

IMAGINI DE CRĂCIUN

Un staul de vite și-o Maică veghind,
Un semn printre astre, un cântec divin,
O ceată de îngeri și-un grup de păstori,
Lumină în nopțe și magi călători.

Ninsoare de aur și cetini de brad,
O inimă caldă de prieten c-un dar,
O dulce mireasmă-n cuptorul încins,
Copii și părinți lângă focul aprins.

Un om de zăpadă privind spre pervaz,
Un chiot prea vesel venind de pe iaz,
Un cântec pe uliți cu "stea" și cu "ler",
Un clopot sunând peste sat, peste cer.

Lumini pe la geamuri și-n suflet lumini,
Steluțe pe boltă, prin aer sclipiri,
Un zâmbet de prunc în somn preacurat,
O pace adâncă în suflet și-n sat.

Genunchi aplecat și un glas tremurând,
Mister și lumina deodată arzând,
Izvoare netulburi ce-alunec ușor,
Pierduta oiță ce-și află păstor.

În toate acestea e-un singur cuvânt,
E una simțire pe-ntregul pământ,
E sacra-mpplinire a ce-a fost vestit,
E sfânta rostire : "Mesia-a venit!"

Rodica Cacuci

From Dr. Tony P. Lane, Administrative Bishop

Year's greetings to our missionaries around the world! Thank you Genesis Mission for the incredible ministry of world evangelization! The daily news reports in our world report difficulties and so darkness.

Wars are seen in many places. Famine and hunger, storms and religious conflict abound. We thank God for Romanian missionaries who are sharing light in the dark places. Even in the darkness of night, when Christ was born, the magi saw a bright light which shined in the darkness. We too, in a dark world of so much conflict, can see His light shining through the darkness. He came so that we might have light and share the light with those who haven't heard the Gospel. Church of God missionaries are spreading the news of the Light, Jesus Christ, in 183 countries around the world. Thank God for those who are supporting and making it possible for those missionaries to continue in their call to missions. Jesus came into our world. He has called us to go into the world and tell others about Him. He came and He died. And He will soon come again, as King of Kings and Lord of Lords! As the Administrative Bishop of the Church of God Romanian Territory, I, along with my wife Joy, extend our hands of support as together we continue the journey! May 2016 be a year of favor and blessing in your life and ministry. Keep shining!

-DrWe want to extend Christmas and New Year's greetings to our missionaries around the world! Thank you

Genesis Mission for the incredible ministry of world evangelization! The daily news reports in our world report difficulties and so darkness. Wars are seen in many places. Famine and hunger, storms and religious conflict abound. We thank God for Romanian missionaries who are sharing light in the dark places. Even in the darkness of night, when Christ was born, the magi saw a bright light which shined in the darkness. We too, in a dark world of so much conflict, can see His light shining through the darkness. He came so that we might have light and share the light with those who haven't heard the Gospel. Church of God missionaries are spreading the news of the Light, Jesus Christ, in 183 countries around the world. Thank God for those who are supporting and making it possible for those missionaries to continue in their call to missions. Jesus came into our world. He has called us to go into the world and tell others about Him. He came and He died. And He will soon come again, as King of Kings and Lord of Lords! As the Administrative Bishop of the Church of God Romanian Territory, I, along with my wife Joy, extend our hands of support as together we continue the journey! May 2016 be a year of favor and blessing in your life and ministry. Keep shining!

Dear Rev. Ilie Tomuta

Thank you so much for allowing me to visit with you last evening. Please accept the following remarks as greetings to all of your readers:

As a General Director of Church of God world missions, I am pleased to greet you in the most beautiful name of Jesus.

Your partnership with Word Mission is helping us to do our part in fulfilling the words of Christ in taking the Gospel around the World. As modern day Christian, we are called to deliver the age old message, JESUS IS LORD

May you enjoy our Heavenly Fathers Blessings in the new year and may we together work to FINISH the Great Commission

God bless you

Dr. Tim Hill – General Director of Church of God World mission

Romanian Church of God Territory include churches who are a "movement", a moving church with a mission of ministry to the world. In this new millennium, God is leading the Romanian Church of God as a global movement, energizing people for God and helping to organize and prepare to meet the demands and challenges of ministry in the 21st century.

Pastor Ariunbold Oyuntsetseg Report Mongolia

"Hello dear our Romanian brothers and sisters in Christ!
We are greeting from the cold country which is Mongolia.
OUR GOD IS FAITHFUL.... Because God blessed our family, we have two sons, who are 4 years old and 10 months baby boy. They are growing well in His grace.

OUR GOD IS FAITHFUL.....Because God blessed our Bible school, we had 7 students and they graduated our bible school on July and they are ministering in their churches and reaching to the lost people in Mongolia. We equipped and they are equipping others.

OUR GOD IS FAITHFUL.....Because God blessed my ministry, my church merged to World Harvest Mission church and I am senior pastoring since January. I've faced many challenges in my ministries but God has a plan, destiny and calling for life. Through His strength I am overcoming those challenges and winning the souls by His grace.

OUR GOD IS FAITHFUL.....Because God blessed our mission fields in Mongolia. I've went to several provinces to share the Gospel and equip the church leaders and pastors. I held several Mission conference in my capital city. I am empowering our members to go World Mission....One sister is preparing herself as missionary to Buryat, in Russia, another sister is preparing herself to go Tibet, in China..This summer I went to 8 Christians to China and Russia to share the Gospel...We are reaching to Mongolians and making disciples for the Kingdom of God.

OUR GOD IS FAITHFUL.....Because God blessed my family, First of all, All Glory to God! God sent to us great people who loves Mongolians, who has Mission heart, who has supportive heart....Genesis Mission and Philadelphia Romanian Church's members! You are all saints of God, You are all messenger of God, You are all loved by God..Thus, We couldn't accomplish anything without your brotherhood in Christ. Since 2008, You all supporting our family and ministries through the prayers and financial support. MAY GOD BLESS YOUR LOVING HEART.

OUR GOD IS FAITHFUL.....Because our God never delays. Your love offering comes to us on right time. Your love offering reached more than \$20.000 included a car. We thank God for it. I know that, It's not small but it comes your devoted hearts.

OUR GOD IS FAITHFUL.....Because God is blessing my wife and two sons. they are applying the visa of America to reach to Mongolian churches, Romanian churches and American churches. We want to show our appreciations to you all what you have done for our family and our ministries in Mongolia. So, Please pray for my wife to get the visa of America next week. She really wants to see you all coming January included two sons."

BOTEZ ÎN APĂ

"Doresc să îmi exprim bucuria și mulțumirea către Dumnezeu pentru toate binecuvântările sale acordate Institutului Teologic Penticostal. Suntem recunoscători bisericilor și fraților noștri de credință pentru toate binefacerile făcute școlii noastre. Fie ca Sărbătoarea nașterii Domnului Isus Hristos să vă umple inima de pace și bucurie! Domnul Isus Hristos, Sărbătoritul, Cel născut în ieslea din Betleemul Iudeii, să vă călăuzească și în anul viitor. Vă dorim multă binecuvântare de Sfintele Sărbători! Vă mulțumim pentru tot ajutorul acordat Institutului în anul 2015."

Lector univ. dr. Ioan Brie
Rector Lector univ. dr. Ioan Brie
Institutul Teologic Penticostal București
B-dul Uverturii, nr. 210-220, sect. 6
București 060946, Romania.

www.itpbucuresti.ro

PELERINUL

Vă rog, faceți liniște!

...Încă se mai aude ecoul cântecului.

De când eram copil îl tot ascult

și până azi nu am reușit

să-i înțeleg tainele celeste

Nici nu se poate asta.

Și atât, puțin cât pricep de când m-am hotărât
să caut Copilul, mi-am dat seama
că-i totul degeaba.

El a crescut mare, este peste tot.

Ce bine-i în El !!

Ion Curescu - Șoimoșanu

EMOȚIILE NAȘTERII DOMNULUI ISUS HRISTOS ÎN MADAGASCAR

Când vorbim despre sărbătorile religioase din Madagascar, trebuie să avem în vedere alcătuirea populației acestei țări sud-africane. Fiind o țară cu o populație mixtă – cu populația nativ

animistă, parțial creștină și parțial musulmană, cu multe influențe indiene, vom întâlni în anumite locuri sărbătoarea activă, cu emoții și așteptări, iar în alte locuri nici măcar nu se simt ecurile nașterii de Sus și din Fecioară a Domnului nostru Isus Hristos.

Capitala, Antananarivo, și câteva dintre marile orașe, printre care și al nostru, au mai multe biserici creștine, așa că oamenii se pregătesc de sărbătoare. În general, Crăciunul este o sărbătoare a familiei, în care oamenii încearcă să se reunească cu cei dragi. Obiceiul de a umbla cu colindul este unul străin de Madagascar, chiar dacă corurile bisericilor intonează cântece în cinstea Nașterii Mântuitorului. Acestea rămân doar în cadrul serviciului divin din cadrul bisericilor locale și sunt cântate doar în 24 și 25 decembrie. Creștinii se bucură cu adevărat că Mesia s-a întrupat ca să ne mântuiască, așa că se întâlnesc la Biserică pentru a sărbători evenimentul, dar nu îl extind în afară, între vecini și cunoscuți sau pe stradă. În cadrul Bisericii se cântă imnurile nașterii, se predică despre întruparea Domnului Isus Hristos, se fac diferite poeme de către tineri, scenete ale nașterii de către copii sau alte lucruri care amintesc de acest eveniment. La finalul slujbei divine are loc o masă festivă, o agapă, unde, de obicei se mănâncă ceva gătit după o rețetă tradițională – orez aseasonat cu diferite condimente și curcan cu porc. Este un prilej să se cunoască mai bine, deoarece există unii credincioși care doar cu această ocazie ajung la Biserică. La final, se împart tuturor copiilor prezenți bomboane.

Crăciunul este pentru creștini și o ocazie a reînnoirii – majoritatea oamenilor, chiar fiind săraci, trebuind să își facă haine noi, dar și să își reînnoiască gândurile. Așa că, malgașii, nu doar creștinii, ci și animiștii – care cred în diferite spirite, leagă evenimentele finalului de an de motivul de a fi mai bun, de a-ți face frați noi, de a întări relațiile, lucru care se manifestă prin a oferi cadouri altora. În zonele rurale oamenii își oferă unii altora produse agricole sau orez. Dacă cineva este mai bogat, chiar este o obligație nerostită pentru acea familie, de a ajuta pe alții, mai ales pe cei mai săraci. Ceilalți, musulmanii și indienii, nu participă la sărbătoare și, normal, nu ar trebui nici să se implice la ajuta pe alții legat de ea, conform preceptelor lor religioase. Dar nu este așa, pentru că mulți dintre ei sunt comercianți și profită pentru a-și întări afacerile, pentru a vinde brazii din plastic, glo-

burile, cadourile sau jucăriile, venite în special din China.

Vestea Bună a Nașterii lui Emanuel între copiii de la Școala Biblică pentru copii „Vestea Bună”

Deși încă nu a venit Crăciunul, dar este aproape, noi am profitat de faptul că avem o mulțime de copii care ne vin la Școala Biblică pentru Copii „Vestea Bună” și am avut câteva zile de sâmbătă pline de mesaje ce pregăteau acest eveniment. Suntem mulțumitori de această „**biserică de copii**” ce ne-a făcut o Dumnezeu cadou în cartierul nostru, în Tomboarivo – 35-45 de copii la fiecare întâlnire. În ultimele luni – noiembrie și decembrie - am petrecut un timp alături de familia lui Zaharia și a Elisabetei, învățând copiii că „la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință” – Matei 19:26, iar rugăciunile care nu primesc un răspuns atunci când socotim noi că ar trebui să vină, vor primi, în final, un răspuns peste așteptările noastre. Am pregătit inimile noastre și ale copiilor alături de Ioan Botezătorul, pentru a fi indicatoare spre Mesia, Isus Hristos, mărturisind despre el altora, părinților, fraților și surorilor pe care le avem că „El este Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii.” – Ioan 1:29. Apoi, în ultima lecție, le-am vorbit despre darul cel mai prețios pe care îl putem da Domnului Isus Hristos, născut în ieslea Betleemului, alături de magi: **inima noastră**. „În cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” – Luca 2:11.

Am fost surprinși de cei care au venit la ultima lecție, 70 de copii și câteva mame. Nu le-am spus că le vom da cadouri, dar, probabil că au presimțit ei ceva. Am oferit peste 80 de cadouri, noi și copiii noștri, pe care îi învățăm să fie darnici. Aceste pachete conțineau săpun, periuțe de dinți, pastă de dinți, pachete cu sărățele, pachete cu dulciuri, napolitane, biscuți, bomboane, jucării, caiete, pixuri. Femeilor le-am oferit și ulei și orez. Ne rugăm ca ceea ce am sădit în inimile și mințile acestor copii, Cuvântul Sfânt, să aducă rod, și, prin Duhul Sfânt, să vedem copii schimbați și destine atinse de viața veșnică.

Vă mulțumim frumos dumneavoastră, familiilor din SUA, care ați fost alături de noi în anul 2015 în fiecare dintre aceste lucrări frumoase, care v-ați dăruit prin rugăciuni, încurajări sau daruri generoase și ați investit dragostea dumneavoastră în Madagascar. Vă dorim sărbători fericite, pline de harul și binecuvântarea lui Dumnezeu pe toate planurile și un An Nou “2016” plin de împliniri și înconjurări de Bunătatea lui Dumnezeu în căminele și lucrările dumneavoastră.

Cu aleasă prețuire și dragoste,
Ioana Șaitiș – misionară în Madagascar

La Mulți ani!